

Hồi 21

Dùng khổ nhục kế, Người đẹp giải phóng Đường Luân.

Câu nói của Đường Luân chưa dứt, Bích Cơ đã nạt lên một tiếng vang lừng:
- Đỡ!

Rồi thân hình của nàng lướt tới nhanh hơn một con thoi qua khung cửa, thò một ngón tay trắng muốt ra, điểm hai đường nhanh như điện vào huyệt Trung đình và Hoa cái của Đường Luân.

Đường Luân cười nhạt:

- Hay lắm!

Chờ cho ngón tay của nàng sắp sửa kề sát vào huyệt Trung đình, bất thành linh chàng đảo mình một cái thật nhanh, bước vùn vụt theo Thất tinh bộ mà thối lui hai bước, rồi tung ra đòn Đại cầm nã, khóa ngang cán tay của Bích Cơ.

Vốn học võ với cha mình từ thuở nhỏ, Bích Cơ nào phải tay vừa, thì ra nàng chỉ chờ cho Đường Luân phản công là tức tốc hạ độc thủ.

Thân hình của Đường Luân vừa xô dịch là Bích Cơ đại cử tấn công. Đường Luân thấy trước mắt mình vô số chiếc bóng thấp thoáng.

Từng ngón tay, từng ngón tay tròn trịa như búp măng điểm tới ào ạt, từ huyệt Kiết hầu mà xuống đến Thiên đột, Hoàng cơ, Hoa cái, Đan trung, Trung đình, Khửu vĩ, Cự quang, Phan Thù cho chí đến huyệt Khí hải.

Bích Cơ khi đứng yên một chỗ thì phong tư cốt cách của nàng đã cực kỳ diễm lệ, mặt mày tươi sáng, khí độ thông dong. Bây giờ nàng lướt tới tấn công trông thật nhẹ nhàng, như một cánh bướm.

Chiếc lưng thon thon của nàng lướt như cành liễu cuốn cong trước gió loạn, lâm trận là mặt mày sáng rỡ như hoa làm cho người ta có cảm tưởng đây không phải là một trận tranh đấu, mà là một trang mỹ nữ đang biểu diễn khúc nghệ thường.

Dưới thế công ồ ạt như mưa sa, gió táp đó, Đường Luân tức tốc xử hai đòn Vân lưng vũ tòa và Thiên hoàng địa thân để khóa chặt hết tất cả yếu huyệt của mình.

Nhưng Bích Cơ Ma Nữ đã dùng một thân pháp cực kỳ lạnh lẽ, đảo vòng ra sau lưng chàng, tung ra một loạt toàn là đòn độc.

Nàng vỗ vào huyệt Giai tĩnh, đóp vào huyệt Tàng huyết, xoi xĩa hai huyệt tả hữu Chí đường và Khí hải rồi điểm một loạt những huyệt Linh đài, Mệnh môn, Hội tông.

Giữa cơn mưa điểm huyệt, nàng lại thành linh trở ra hai cước, đá vào huyệt Tâm và huyệt Thận môn của chàng.

Ngần ấy đòn độc tuôn ra như nước đổ trên nguồn, liên miên bất tuyệt, làm cho Đường Luân phải hết sức xoay trở một cách khó khăn.

Thế rồi nàng lại liên tiếp tấn công vào những huyệt Bách hội trên đỉnh đầu, huyệt Táng tâm, Thiên trì, Chương môn, Kỳ môn, Ung song ở hai bên hông.

Và uy hiếp dữ dội những huyệt Nhũ căn, Phúc kết, U môn rồi bàn tay trắng búp măng của nàng lại trở về đến huyệt Cự quang để hoàn nguyên trở lại như buổi ban đầu.

Bích Cơ biết Đường Luân công lực vô cùng thâm hậu nên dùng hết sức lực của mình người ta thấy trăm năm nghìn nghìn bàn tay của nàng ào ào bay tới, trong chớp mắt đã xoay chung quanh bên mình của Đường Luân bảy bận.

Chiến cuộc ngắn ngủi này phô bày ra vô cùng kinh hiểm, thương cho Đường Luân khí lực đến hồi kiệt quệ, không thể thi triển những đòn cứng rắn để chống trả.

Chàng chỉ có thể dùng Thái cực quyền, Bát tiên chưởng, Mê tông thủ, Kỳ môn bộ, toàn là những thế võ mềm mại, nhẹ nhàng để chống cự với trăm trăm, nghìn nghìn ngón tay của Bích Cơ tấn công từ bốn phương, tám hướng.

Càng đánh Đường Luân càng cảm thấy võ công của đối phương thật là kỳ hoặc, huyền diệu vô song, thỉnh thoảng nàng lại tung ra một vài đòn vuốt huyệt thật lạnh lùng, chưa từng thấy, so với những thế võ Nã huyết của Trung nguyên thật hoàn toàn khác biệt.

Thân hình của nàng thoát tiến thoát lùi, lúc tả lúc hữu, mùi hương lại bay ra thoang thoang, làm cho Đường Luân mồ hôi vã ra như tắm.

Dưới thế công ồ ạt đó, chàng dần lui dần cho đến khi lưng chàng bị hòn núi giả sừng chẹn ngang lối thoát.

Tần Lệ Quân thất sắc kinh hoàng, vội vàng chầu mỏ rúc lên mấy hồi còi lạnh lạnh.

Tần Kiệt quắc mắt quay sang quát:

- Lệ Quân, mi làm gì đó?

Tần Lệ Quân giật mình, nàng trả lời:

- Con muốn... Hừ! Cơ muội thật là ác độc.

Tần Kiệt buông ra tiếng cười chua chát, vuốt mái tóc huyền của con mình mà nói:

- Con thật là khờ dại. Con ngỡ chúng nó đấu thật với nhau ư?

Tần Lệ Quân ngơ ngác:

- Thế thì họ đấu giả?

Tần Kiệt thở dài, nói nho nhỏ:

- Ta từng trải đã nhiều, ta biết con nhỏ này giống mẹ của nó, thật là chua ngoa đáo để, nhưng mà nhút cựa nhút động của nó đều lọt không khỏi con mắt của ta... con chờ xem.

Tần Lệ Quân vừa muốn biện bác nhưng chạm phải ánh mắt nẩy lửa của Tần Kiệt, bất đắc dĩ phải cúi đầu.

Lồng ngực nàng trống đánh rầm rầm. Nàng thấy Đường Luân đang lâm vào vòng nguy biến mà không biết dùng cách nào để cứu.

Trong lòng ngổn ngang trăm mối như tơ vò, chợt bên tai văng vẳng câu nói đầy khắc bạc của Tần Kiệt:

- Nếu con có oán con Bích Cơ thì đêm nay hãy hạ độc thủ đi.

Tần Lệ Quân giật mình vội trả lời:

- Không, cha.

Ngửa mặt nhìn lên, nàng thấy cha mình đôi mắt đỏ ngầu, trên vành môi hiện ra hai nét hằn kinh rợn.

Chính vào lúc đó thì Bích Cơ dồn ép Đường Luân đến cực điểm và bất thành linh trở một ngón điểm vào huyệt Kiến lý của Đường Luân.

Đường Luân vội vàng dùng một thế Thám mã trao trong Thái cực quyền, khóa chặt ngón tay của Bích Cơ, rồi dùng hết hai cánh tay của mình móc chặt vào cánh tay của Bích Cơ Ma Nữ rồi đẩy mạnh ra ngoài một cái cực kỳ mềm dẻo mà lại cực kỳ mạnh mẽ.

Bích Cơ thét lên một tiếng:

- Hay lắm!

Thế rồi, bóng dáng của nàng mập mờ là đà bay ra ngoài xa hơn hai trượng mới rơi xuống đất.

Mộ Dung Ngọc đứng bên ngoài lược trận vỗ tay khen dậy:

- Cơ muội quả thật không hổ là con nhà danh tiếng. Công lực cao thâm, ngón điểm huyết ban này thật là xuất quỷ nhập thần, huyền diệu vô song.

Bích Cơ nghe khen, tỏ ra thái độ phi thường đắc ý. Nàng trả lời cho Mộ Dung Ngọc bằng một nụ cười hãnh diện.

Thái độ của nàng tươi như một đóa hoa phù dung chớm nở làm cho Mộ Dung Ngọc diên đảo thần hồn.

Chợt Bích Cơ quay sang Đường Luân, hần học bảo rằng:

- Tài nghệ các hạ tôi đã so qua, bây giờ chúng ta đánh cuộc để phân thắng bại, các hạ nghĩ thế nào?

Đường Luân thở phào một hơi, dường như một người vừa trút một gánh nặng nghìn cân:

- Tôi xin vâng lệnh!

Bích Cơ dừng mắt, bảo ngầm với Đường Luân đoạn nàng gất gỏng bảo:

- Đánh cuộc thì phải trọng ở chỗ công bằng. Mi đừng kiêu căng, coi chừng thua đó.

Ngừng một chút, để cho ai nấy đều chú ý đến câu nói của mình, Bích Cơ lại nói tiếp:

- Cuộc so tài hôm nay nếu mi may mắn được thắng ta thì ta sẽ thừa với cha ta trả cho mi được tự do trở về, bỏ cái tội lên vào hoa viên.

Hải Ma nghe nói giật mình đánh thót, nhưng Bích Cơ giả vờ không trông thấy, tiếp tục nói rằng:

- Nhược bằng ta thắng...

Đường Luân cười khoái chí tiếp lời:

- Thì tất cả xin cô nương định đoạt.

Bích Cơ nghiêng răng nói một câu quyết liệt:

- Nhược bằng ta thắng... thì ta sẽ giữ chiếc đầu lâu của mi lại.

Nói rồi nàng quay phắt sang Tần Lệ Quân, nhượng cặp chân mày liễu to tiếng hỏi:

- Lệ Quân! Mi có sợ hay không thì bảo!

Lệ Quân hổ thẹn, cúi gầm đầu xuống, mắng một câu nho nhỏ trong miệng mình.

Chính vào lúc đó thì một tiếng thét thanh tao trỗi dậy, và thân hình của Bích Cơ Ma nữ vèo vèo bay tới trở ra một loạt Lan hoa phát huyết thủ, điểm một loạt vào giữa mặt của Đường Luân cho chí đan điền.

Bích Cơ ngỡ rằng Đường Luân còn giấu nghề nên ra tay cực kỳ cay độc, cố ý muốn dồn ép cho chàng bất đắc dĩ phải dùng ngạnh công để đỡ đòn.

Vì vậy mà những thế võ của nàng tuôn ra liên miên bất tuyệt, như nước đổ trên nguồn, như sóng reo ngoài biển.

Nào ngờ Đường Luân càng chống trả chừng nào, mồ hôi vả ra như tắm, mặt mày xanh xao không còn chút máu.

Bích Cơ tức giận bồi hồi khi đường võ của nàng vừa biểu diễn đến thế Ngọc nữ đầu thoa để rồi biến sang Thiên nữ tán hoa thì nàng cố ý sẩy tay để hở chỗ vai phía tả của mình cho Đường Luân tấn công.

Nàng giả vờ rú lên một tiếng kinh hoàng.

Chính vào lúc chiến cuộc sẽ quyết định hơn thua trong một đòn then chốt thì Tây Phương Kiếm Thánh Mộ Dung Kim nhún mình bay vù tới.

Tiếp theo đó ông thét lên một tiếng vang lừng làm cho Đường Luân giật mình kinh hãi.

Bàn tay của chàng thò ra định tống vào vai của Bích Cơ Ma Nữ phải đánh trượt vào không khí.

Bích Cơ không ngờ con quỷ già này thành linh thọc gậy bánh xe. Tức tối nàng vội vàng trở ra một ngón Lan hoa phát huyết.

Ngón tay búp măng trắng muốt của nàng điểm vèo ra một ngón, người ngoài trông thấy rõ ràng ngón tay này chiếu thẳng vào huyết Phận thủy của Đường Luân.

Nhưng thật ra Bích Cơ sử dụng cực kỳ khéo léo, trong đòn này trông tréo qua đòn khác, để cho ngón Lan hoa phát huyết đó vuốt nhẹ vào dạ dưới của Mộ Dung Kim.

Đòn này tầm thường nhưng cực kỳ cay độc, dù một tay cao thủ lầy lùnh cũng khó lòng tránh thoát.

Nào ngờ Mộ Dung Kim ứng biến quá ư thần tốc. Ông ta buông ra một tiếng cười ha hả, thân hình nhanh như một cái tia chớp vừa xấp trện trong một cái nháy mắt là vội tháo lui trở lui, để rồi thân hình bay từ từ rơi về phía sau hòn giả sơn.

Thật là một sự lạnh lùng quái gở, ngón Lan hoa phát huyết của Bích Cơ vuốt trật qua bụng của Mộ Dung Kim và cứ vù vù đi tới, chiếu thẳng vào huyết Tàng huyết của

Đường Luân, vì lúc bấy giờ thân hình của Đường Luân đang trở tới, đúng ngay vào ngọn đòn của nàng.

Tình thế cực kỳ nguy khốn, tánh mạng của Đường Luân chỉ treo trên sợi tóc.

Đường Luân vội vàng thét lên một tiếng, thu hết đòn của mình về để đổi công ra thủ.

Nhưng ngón tay của Bích Cơ với một tốc độ kinh hồn đã từ từ tiếng tới sát trước mặt chàng, xem tình thế này dù không thọ thương thì cũng phải thua trong tay Bích Cơ Ma nữ.

Cấn răng để chịu đựng đòn đó, một luồng đau buốt như lửa truyền thấu tâm can, Đường Luân dồn hết sức mạnh vào cánh tay tả để trả một đòn dữ dội.

Một tiếng "bùng" kinh khủng vang lên, tấm thân kiều diễm của Bích Cơ bị một luồng sức mạnh đẩy văng ra ngoài xa hơn hai trượng.

Mộ Dung Ngọc thét lên một tiếng vang lừng, trở thân pháp Yến tử phiên thân bay vù theo thò cánh tay ra định đón lấy Bích Cơ Ma Nữ.

Nhưng một chiếc bóng mờ bay vù tới với một tốc độ kinh hồn.

Chiếc bóng này đi sau mà tới trước, đó là Liên Hải Thiên. Ông ta thò một cánh tay ra vớ lấy Bích Cơ Ma nữ, còn một bàn tay kia thì vỗ mạnh vào lưng Mộ Dung Ngọc để cho thân hình của mình mất trớn mà là đà rơi trở về mặt đất.

Liên Hải Thiên lo lắng hỏi:

- Con thọ thương có nặng lắm hay chẳng?

Bích Cơ vừa cười vừa trả lời:

- Không sao!

Liên Hải Thiên vội vàng dùng một bàn tay của mình ém vào huyệt Linh đài của Bích Cơ để truyền vào đó một làn hơi ấm áp.

Bích Cơ Ma Nữ nũng nịu đẩy bàn tay của Liên Hải Thiên ra bảo rằng:

- Con chẳng hề thọ thương kia mà!

Liên Hải Thiên quắc mắt nhìn Đường Luân bằng một cái nhìn nẩy lửa, nói một câu quyết liệt:

- May cho mi đó. Nếu con ta mà có mệnh hệ nào ta sẽ phanh thây mi làm muôn đoạn.

Bích Cơ quay sang Mộ Dung Kim nói một câu nửa đùa nửa thật:

- Mộ Dung gia gia, con ngỡ rằng có thể nhờ hồng phúc của gia gia mà đánh thắng được, không ngờ chẳng may lại làm mất tiếng tăm của gia gia, thật là đáng tội.

Câu nói này làm cho Mộ Dung Kim lấy làm khó chịu.

Thì ra sáu mũi kim dùng làm ám khí để ném Đường Luân ban nãy đều dùng vàng y đúc thành. Mỗi mũi kim giá trên hai trăm lạng bạc.

Lẽ ra đối với một người giàu sang bậc nhất ở Tây vực như dòng họ Mộ Dung thì số tiền đó không có chi quá đáng.

Mộ Dung Kim tánh tình keo kiệt, ông ta không muốn đánh rơi một số bạc một cách vô cớ.

Vì vậy mà thừa dịp Bích Cơ Ma Nữ lỡ tay, Mộ Dung Kim thét lên một tiếng để nhát cho Đường Luân cả sợ mà rút lui rồi thừa dịp may đó bay mình ra phía sau hòn giả sơn để nhặt lại sáu mũi kim của mình.

Nhưng ông ta chưa rõ thâm tâm của Bích Cơ Ma Nữ, nàng đang dùng trăm phương nghìn kế để thua trong tay của Đường Luân và Bích Cơ Ma nữ đã thừa dịp xáo trộn đó mà dắc kỳ sở nguyện.

Mộ Dung Kim đành nói một câu chống chế:

- Mi ngỡ rằng thằng đó thắng ư? Hừ... ta nói chưa chắc.

Nói rồi cặp mắt ông ta long lên sòng sọc, năm ngón tay của ông ta co lại và trong ống tay áo, người ta thấy có sáu mũi kim vàng ửng, bị uốn cong vòng, sắp sửa bắn vút ra.

Trong lúc ấy, thần trí của Liên Hải Thiên ngổn ngang trăm mối.

Ông ta hồi tưởng lại khi mình còn trong thuở thiếu thời mình cũng thơ ngây dĩnh ngộ như Bích Cơ bây giờ.

Vì ông ta muốn cho Bích Cơ được lịch duyệt trường đời nên mới đưa nàng lê gót giang hồ để nới rộng tầm con mắt.

Lẽ ra ông ta hứa hôn với dòng họ Mộ Dung chỉ vì mong muốn cho Bích Cơ sau này có một chỗ gối thân, để khỏi phải giang hồ phiêu bạt như mình.

Mười mấy năm thoáng qua như nháy mắt, ngày hôm nay con gái đã trưởng thành. Mộ Dung Kim bây giờ bỗng nhiên trở nên khắc nghiệt. Cái tính hào phóng ngày xưa nay bỗng trở thành keo kiệt.

Thằng Mộ Dung Ngọc khi còn nhỏ tuổi thì thông minh lanh lợi, mà đến lúc trưởng thành lại trở nên một tên công tử bột, chỉ biết ăn chơi xa xỉ, xảo trá khôn lường.

Tình cảnh ấy đem đến cho ông ta nhiều suy nghĩ, không biết việc hôn nhân này có thể đem đến chân hạnh phúc cho con mình hay chẳng.

Liếc mắt nhìn Bích Cơ, bắt gặp nàng đang liếc nhìn Đường Luân.

Ông ta cau mày nghĩ thầm:

- Thằng nhỏ này lai lịch bất minh, con mình còn nhỏ tuổi, e rằng...

Vừa nghĩ đến đây chợt bắt gặp trong ống tay áo của Mộ Dung Kim bắn vù ra sáu mũi ám khí.

Sáu mũi ám khí này Mộ Dung Kim ném ra bằng sức mạnh ngấm nên đi trong không khí chậm mà vững, không gây ra một tiếng động. Sáu mũi kim đi theo năm đường thẳng, chiếu cực kỳ chính xác vào những yếu huyệt của Đường Luân.

Bích Cơ Ma Nữ kinh hoàng thất sắc, nàng chưa kịp rút lên một tiếng, chợt có một vật chạm nhẹ trên đầu và mái tóc huyền của nàng lập tức xổ ra bông bênh trong cơn gió lộng.

Rồi mấy tiếng "cảng... cảng" vang lên, ánh lửa bật ra xanh rờn, và sáu mũi ám khí thảy đều bay bỗng lên từng không.

Thì ra Liên Hải Thiên đã dùng một thủ pháp cực kỳ lạnh lẽ, rút chiếc trâm cài tóc của nàng để tung ra ngăn chặn ám khí.

Mộ Dung Kim biến sắc cười khan nói rằng:

- Thông gia quả thật danh bất hư truyền, tiểu đệ lấy làm bội phục.

Liên Hải Thiên chỉ trả lời bằng một chuỗi cười sang sảng.

Bích Cơ Ma Nữ rúc đầu vào lòng cha mình khen:

- Cha thật là người tốt!

Liên Hải Thiên vuốt lấy mái tóc của con mình, và nàng ngẩng đầu lên, trong lúc đó Đường Luân bước tới trước mặt Liên Hải Thiên xá chào mà rằng:

- Cảm ơn Liên lão tiên bối hạ thủ lưu tình!

Liên Hải Thiên nạt:

- Đừng nói lời thôi dài dòng, sao chẳng đi ngay cho khuất mắt ta!

Đường Luân trầm ngâm một chút, rồi quày ra phía sau hòn giả sơn, nhổ vỏ Hỏa long thần kiếm ra đoạn đi thẳng về phía cánh cửa vọng nguyệt.

Chợt Bích Cơ Ma nữ gọi:

- Khoan!

Nàng hỏi một câu đầy u uất:

- Mi đi ngay bây giờ ư?

Đường Luân dừng chân lại cả tiếng trả lời:

- Tôi rất lấy làm cảm kích cô nương đã nhiều lần ra tay cứu giúp.

Bích Cơ Ma Nữ cau mày, hai dòng lệ từ từ ứa ra.

Đường Luân vốn mang tiếng là người lạnh lùng sắt thép mà bây giờ cũng phải mềm lòng. Chàng cơ hồ như quên hẳn mình bây giờ đang đứng ở nơi đâu, chàng nói tiếp:

- Bích Cơ! Tôi rất lấy làm cảm kích!

Câu nói là một câu nói ban nãy nhưng mà thần sắc khác thường. Bốn mắt nhìn nhau qua một cảm tình sâu đậm.

Tần Lệ Quân và Mộ Dung Ngọc sắc mặt thấy đều lộ ra những nét cực kỳ ghen tức.

Tần Kiệt há hốc mồm kinh dị, Tây Phương Kiếm Thánh mặt trắng như tờ giấy. Còn đến như con người không kể đến tiểu tiết là HM cũng phải toát mồ hôi lạnh.

Bích Cơ mỉm một nụ cười ngọt ngào, phá tan bầu không khí nặng nề, nói với Đường Luân:

- Cứu mi khỏi chết không phải chỉ có một mình ta, mi còn phải cảm ơn Tần Lệ Quân và Mộ Dung Ngọc nữa.

Đường Luân quay sang Mộ Dung Ngọc, thấy hắn ta đang oai phong đứng đó, bàn tay nắm chặt cán gươm Thái nguyệt nhìn Đường Luân bằng một cái nhìn khinh bỉ.

Đường Luân không thèm đếm xỉa đến hắn mà quay sang Tần Lệ Quân, cung kính xá dài.

Tần Kiệt thấy Đường Luân o bế con mình, se sẻ mắng thầm:

- Đồ khốn kiếp.

Tần Lệ Quân trả cho Đường Luân một cái nhìn đậm đà thắm thiết nhưng trong cõi lòng thơ ngây trẻ dại của nàng lúc bấy giờ đã bị một cảm giác ghen tức xâm chiếm trọn vẹn.

Vì vậy mà nụ cười của nàng đượm mấy phần gượng gạo.

Chợt Đường Luân quay đầu lại, cả tiếng nói rằng:

- Bích Cơ! Nhân dịp này tôi có một điều cần nói là hai cha con cô nương hiện đang bị kẻ địch dòm ngó và chờ đợi cơ hội để thanh toán đó! Đối thủ của cô nương không phải người xa lạ, rất có thể là những người có mặt tại nơi đây.

Bích Cơ thoáng nghe câu nói đột ngột này tròn xoe cặp mắt nửa tin nửa ngờ.

Liên Hải Thiên thét:

- Sự yên nguy của thằng họ Liên này không cần mi phải bận tâm, mi hãy lui đi.

Đường Luân ném cho Tần Kiệt một cái nhìn đầy bí hiểm rồi mới cất bước lui ra do một đứa tỷ nữ dẫn đường.

Chân của chàng vừa bước ra khỏi cửa vọng nguyệt thì Mộ Dung Ngọc thét lên một tiếng:

- Khoan đi đã.

Đường Luân vội vàng dừng gót, thông thả quay đầu trở lại. Mộ Dung Ngọc trợn trừng cặp mắt nẩy lửa, hỏi Đường Luân một câu đầy sát khí:

- Hai đứa bây đã quen nhau từ trước?

Bích Cơ cướp lời to tiếng:

- Việc riêng của người ta, không cần mi phải biết tới!

Mộ Dung Kim cũng ngăn lại:

- Ngọc nhi! Đừng tháo thứ!

Mộ Dung Ngọc hần học nhìn Bích Cơ Ma Nữ, rồi cau mày hỏi Đường Luân:

- Ta tên Mộ Dung Ngọc, còn mi tên gì?

Đường Luân trả lời vồn vện:

- Đường Luân!

Mộ Dung Ngọc nhổ một bãi nước bọt, cực kỳ khinh bỉ:

- Thật là đồ vô danh tiểu tốt.

Đường Luân cũng móc trả một câu:

- Mi là một thằng mọi ở miền Tây vực thì làm sao biết được tên ta?

Mộ Dung Ngọc lặc giọng nói rằng:

- Lưỡi của mi thật bén, dòng họ Mộ Dung của ta nổi danh khách nhờ lưỡi bén, mà nhờ gươm bén!

Đường Luân lạnh nhạt trả lời:

- Rất mong câu nói này không sai!

Thái độ chua chát của Đường Luân càng làm cho Mộ Dung Ngọc lửa giận nổi lên bùng bùng, hấn to tiếng:

- Nếu các hạ thấy thích, Mộ Dung Ngọc này sẽ cho các hạ một cơ hội để xem lời nói này có sai hay không?

Bầu không khí đã thêm phần căng thẳng, Liên Hải Thiên vội dẩu dụi:

- Khoan, ta cấm ngặt chúng bây ấu dả trong hoa viên, làm hư bôn nh hoa của ta.

Mộ Dung Ngọc vốn hằm hè, tuốt gươm ra một nửa, nghe Liên Hải Thiên nói như vậy hậm hực đẩy gươm vào vỏ rồi ngấm nhìn Đường Luân qua một thái độ khinh bỉ, nói rằng:

- Nể tình nhạc phụ của ta, nên để cho mi sống thêm vài ngày nữa, lần sau mi để ta chạm mặt, quyết chẳng dung tha.

Đường Luân trả lời bằng một thái độ khinh khỉnh.

Ngoài mặt chàng cố gượng ra vẻ bình tĩnh chứ thực ra trong tâm can của chàng lúc bấy giờ dường như có trăm nghìn con kiến đang bò, và trăm nghìn con ong đang đốt.

Mất lại hoa.

Đầu lại vầng.

Xương sống của chàng toát lạnh mồ hôi.

Mơ màng ngửa mặt nhìn lên, thấy Bích Cơ Ma Nữ đang đăm đối nhìn mình, nàng thò một cánh tay búp măng ra vẽ nhẹ mấy chiếc vòng tròn, rồi ra dấu gởi tặng cho chàng một nụ cười phi thường, hấp dẫn.

Nụ cười ấy đem đến cho chàng một nguồn sức mạnh vô biên, làm cho Đường Luân nghe thấy mình như tạm thời quên mất đau đớn, và đi theo bước chân của nàng tỳ nữ lần lần rời khỏi vườn hoa, thoát ly khỏi ngôi nhà bí mật mà đến bên ngoài đồng trống.

Đường Luân biết rõ rằng không phải tự mình thoát ly khỏi nơi đó mà chính là nụ cười chứa ẩn biết bao tiềm lực của Bích Cơ đã đưa chàng ra khỏi ngôi nhà ấy.

Nàng tỳ nữ dẫn đường vừa rút lui vào một con đường mòn vắng vẻ, để Đường Luân ở lại một mình trên con đường thiên lý.

Rồi Đường Luân bỗng thấy tai ù đầu vầng.

Chàng ngã ngửa ra bên vệ đường, lăn lộn trên thảm cỏ xanh, ngũ tạng lục phủ của chàng sôi động lên và đau nhức như dao cắt.

Vội vàng dùng tay tả bắt mạch cho tay hữu, qua một giây nghe mạch, Đường Luân hốt hển nói một mình:

- Trời! Tỳ hỏa đang xung lên, dương khí thì trầm xuống, mạch Đốc lại lạnh lùng trầm trệ... rõ ràng ta bị trúng độc. Thật là lạ, không biết ai đã đầu độc ta?

Trầm ngâm một chút, Đường Luân à lên một tiếng vỡ lẽ ra.

Thì ra mối độc này chính của Thiên Độc Nhất Phẩm ép mình uống vào khi xưa, bây giờ nó mới nổi lên công phá.

Nguồn hy vọng vừa mới nhóm lên ban nãy bây giờ tiêu tan như mây khói.

Chàng thở dài, ngửa mặt nhìn bầu trời xanh rộng mà lắng nghe máu huyết của mình đang sục sôi kịch liệt. Chàng cố sức vận dụng nội công để đàn áp nó.

Đảo mắt nhìn quanh thấy ba bề bốn bên cỏ cao quá gối. Chàng biết mình cố gắng ngồi nghỉ như thế này có thể kháng cự với chất độc thêm ba bốn canh giờ nữa.

Trong trí chàng triển miên suy nghĩ:

- Không biết tại sao cha con Tần Kiệt lại ở chung với Bích Cơ. Thật là nguy hiểm cho nàng hết sức, mong rằng nàng có thể thoát khỏi bàn tay ma quái của cha con họ Tần.

Nhiệt độ trong cơ thể của chàng càng lúc càng gia tăng. Chàng mê man đi lúc nào không biết.

Rồi không biết trải qua bao nhiêu thì giờ, một cơn gió lạnh tạt vào mặt chàng, làm cho chàng dần dần hồi tỉnh.

Chàng mơ màng trông thấy có hai con mắt sáng ngời, giận dữ đang nhìn mình không chớp.

Giật mình, Đường Luân hỏi:

- Ai?

Có tiếng trả lời khô khan:

- Ta!

Đường Luân lại hỏi:

- Mi là ai?

Giọng nói khô khan ban nãy lại trả lời:

- Ta là Vô Hồn tông chủ.

Bốn tiếng Vô Hồn tông chủ như bốn mũi dao chọc thẳng vào tim chàng. Chàng giật mình nhảy nhồm nhưng rồi lại nằm yên trên cơ thể rã rời.

Trong cơn nguy cấp, Đường Luân nhớ mình còn một chiếc vỏ gươm Hỏa long thần kiếm nên vội vàng thò tay ra quờ quạng tìm kiếm.

Bàn tay khô đét của Đường Luân vừa chộp nhằm vỏ gươm thì Vô Hồn tông chủ đã nhảy xổ tới, thò một bàn chân đạp phắt lên phía trên, ém chặt nó vào mặt đất.

Ma Đại Nhân cười hềnh hếch:

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ. Ha ha ha... ta với mi lại gặp nhau, thật là có duyên tiền định, số kiếp không sao tránh khỏi.

Đường Luân không trả lời, cố gắng dùng sức mạnh để giật vỏ gươm trở về, nhưng càng dùng sức chừng nào, tay chân càng rã rời chừng ấy.

Ma Đại Nhân ngấm nhìn cử chỉ của Đường Luân mà buông ra một chuỗi cười khinh bỉ, thỉnh thoảng ta vung tay áo, trở ra một ngón Mai hoa tam chỉ, điểm nhẹ vào cánh tay của Đường Luân, miệng thét:

- Buông ra!

Đường Luân nghe thấy cánh tay của mình đau như dao cắt, nơi huyết Uẩn mạch của mình cơ hồ như ngưng trệ, cánh tay tê rần lên và vỏ lưỡi Hỏa long thần kiếm tuột khỏi bàn tay khô đét của mình.

Ma Đại Nhân cầm vỏ gươm bá kiếm mỉm cười khoái trá. Đường Luân tức tối vô cùng, cố gắng trỗi dậy nhưng từng tràng đau nhức truyền thấu tâm can.

Ngũ tạng lục phủ của chàng cơ hồ như xáo trộn cả lên, toàn thân ê ẩm như dầu.

Ma Đại Nhân bỗng ngưng bật tiếng cười, trở tới một bước hỏi một câu sắc lạnh:

- Thằng nhỏ kia, lưỡi Hỏa long thần kiếm đâu?

Đường Luân im lìm không trả lời. Ma Đại Nhân cau mày thét:

- Nói mau!

Đường Luân trả lời gọn lỏn:

- Không biết!

Ma Đại Nhân nuốt một miếng nước bọt, hần học nói:

- Được lắm! Ta bảo cho mi biết, Vô Hồn Điều bây giờ đã lọt vào tay ta thì ta có thể giết mi giờ nào cũng được.

Đường Luân nhỏ một bãi nước bọt xuống đất qua một thái độ cực kỳ khinh bỉ.

Ma Đại Nhân gào lên:

- Mà y muốn chết!

Câu nói vừa dứt, ông ta dựng bàn tay lên như một cái vấu ó rồi chộp thẳng vào giữa ngực Đường Luân bằng một thế Nga ưng cầm thực.

Năm ngón tay của ông ta xé gió vèo vèo, tiến thẳng vào giữa ngực Đường Luân.

Lúc bấy giờ tâm can của chàng đang đau đớn mãnh liệt. Chàng thật muốn để cho bàn tay của đối phương kết liễu sanh mạng của mình cho được chết một cách yên lành.

Vì vậy mà chàng nhắm mắt xuôi tay, sẵn sàng chờ đợi tử thần.

Nào ngờ... bàn tay của ông ta vừa kề sát vào mình của Đường Luân bỗng thành linh bao nhiêu sức mạnh thấy đều đi trượt ra ngoài. Bằng một động tác cực kỳ lạnh lẽo, Ma Đại Nhân đổi ra một ngón Tiểu cầm nã thủ, khóa chặt lấy yết hầu của Đường Luân. Ông ta kề mắt sát vào mặt chàng, rọi tia mắt sáng ngời lên đôi má trắng bệch của chàng mà thông thả nói:

- Mi ngỡ rằng ta sẽ cho mi chết một cách yên lành ư? Hừ! Mi đừng có mơ mộng hão huyền, rơi vào tay ta thì phải chết thê chết thảm. Ta phải lột từng miếng da, xẻo từng miếng thịt của mi, rút từng đường gân của mi mới hả dạ.

Đường Luân muốn mở miệng nguyên rửa nhưng nói chẳng ra lời.

Chàng nghe thấy mặt của mình nóng như phỏng, lửa từ trong đan điền xông một luồng hơi nóng bốc lên, làm cho gan ruột rã rời, tim đập rầm rầm như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Trong lúc mơ màng, chợt nghe Ma Đại Nhân nói:

- Ta sống đến từng tuổi này mà chưa từng thấy ai ương ngạnh như mi? Ủa, sao mi trúng độc?

Đường Luân cảm thấy bàn tay đang khóa yết hầu của mình nổi lổng ra, bàn tay kia của Ma Đại Nhân tức tốc đánh phủ tới, công kích vào huyệt Bách hội của chàng.

Thế rồi chàng thiếp đi.

Thấy Đường Luân đã mềm nhũn ra, Ma Đại Nhân nhìn quanh thấy ba bề bốn bên không một bóng người. Ông ta vội vàng kẹp chặt Đường Luân dưới nách rồi trở thuật khinh công lẩn vào một khu rừng rậm rạp.

Trong một gian phòng bốn bề kín mít như bưng, có một ngọn đèn dầu cháy yếu ớt.

Dưới bóng đèn mờ nhạt, người ta thấy Đường Luân bị trói chặt trên một chiếc giá hình chữ thập.

Bên cạnh đó, Ma Đại Nhân đang trông một chiếc bao tay vào lòng bàn tay khẳng khiu của mình rồi thò tay vào túi, hốt ra một nắm kim.

Ông ta tỉ mỉ đếm đúng ba mươi sáu mũi kim lóng lánh sáng ngời, đoạn cẩn thận bỏ vào một chiếc bát có đựng sẵn một thứ nước màu đen thẫm.

Ba mươi sáu mũi kim sáng loáng vừa rơi vào bát, tức khắc ngã sang màu đen thẫm.

Ma Đại Nhân cười một nụ cười nham hiểm, rồi thò một ngón tay, vớt một mũi kim ra.

Ma Đại Nhân buông ra một chuỗi cười sằng sặc. Năm ngón tay của lão trở ra một cách nhanh thoăn thoắt, vớt vội ba mươi sáu mũi kim ra khỏi mặt nước.

Lão tỉ mỉ lấy ra một mũi, đoạn cúi xuống đưa ngay trước mõm của một con chó mực đang nằm co dưới chân lão.

Con chó mực ngửi vào mũi kim vài cái, rồi bỗng thè lưỡi ra, liếm vào mũi kim màu đen thẫm kia mấy cái.

Thế rồi... khi nó chưa kịp thu chiếc lưỡi vào mõm thì cặp mắt của nó bỗng lon gôn sòng sọc. Sặc ra mấy tiếng rồi vểnh hai chiếc tai lên... đoạn ngã quay ra trên mặt đất, chống gọng bốn cẳng lên trời, sùi bọt mép ra.

Thở mạnh thêm một hai hơi, con chó khốn nạn trợn trừng cặp mắt rồi đi xuôi! Ma Đại Nhân buông ra một chuỗi cười, lấy làm hảo ý cho sự thành công của món độc dược của mình.

Chợt ông ta đảo mình nửa bộ, sắp sửa vung bàn tay ra để cho mấy mũi kim chiếu thẳng về phía Đường Luân.

Chính vào lúc nguy nan cùng cấp, ba mươi sáu mũi kim như ba mươi sáu mũi tên đang nằm trên vành cung căng thẳng sắp sửa bay ra thì.

Một chiếc bóng mờ từ trong xó tối bay vù ra, kèm trong một tiếng khoan yếu điệu.

Chiếc bóng đen này vừa bay tới, tức tốc dùng bàn tay hữu đở nhẹ khuỷu tay của Ma Đại Nhân.

Ma Đại Nhân nạt:

- Quỷ Nữ! Mi muốn gì?

Thì ra chiếc bóng đó chính là nàng thiếu nữ mặt mày xanh xao mà Đường Luân chạm mặt trong Vô Hồn mộ khi xưa.

Nàng ta nãy giờ đứng hầu Ma Đại Nhân, chợt thấy ông ta sắp sửa hành hình Đường Luân nên vội vàng nhẩy xổ ra ngăn lại. Nàng ấp úng nói:

- Thưa sắp... chẳng lẽ sắp hành quyết tên này?

Ma Đại Nhân cau mày gắt gỏng:

- Vô Hồn tông vốn theo tôn chỉ diệt tuyệt nhân tính, bây giờ mi lại không cho hạ thủ, phá vỡ điều lệ sắt thép của bản tông, rõ ràng là mi có tình ý riêng với nó!

Quỷ Nữ hổ thẹn cúi đầu:

- Đệ tử không dám!

Ma Đại Nhân buông ra một tiếng cười sắc lạnh, nói một câu rùng rợn:

- Quỷ Nữ, mi ngỡ rằng nhất cử nhất động của mi có thể qua được mắt ta, mi dám cả gan trốn khỏi nội cung để về đây, làm trái với mệnh lệnh của bản tông chủ, lẽ ra thì ta dùng cực hình xử trị mi từ lâu, nhưng mà...

Quỷ Nữ sắc mặt lạnh như tiền, toàn thân run rẩy, vì nàng biết Ma Đại Nhân đang nổi trận lôi đình.

Ông ta hần học nói tiếp:

- Nhưng bây giờ thì ta không thể bỏ qua được.

Nàng biết mình kháng cự cũng cầm bằng vô ích, chỉ nhắm nghiền đôi mắt lại để chờ đợi một cực hình.

Năm ngón tay của Ma Đại Nhân cong vòng như năm chiếc móc sắt đang bay tới vèo vèo. Bỗng nhiên trong trí ông ta nảy ra một ý nghĩ.

Miếng Nga ưng cầm thực sắp sửa có kết quả, bằng một động tác cực kỳ lạnh lẽo, ông ta đổi sang thành Hoàng ba lược địa, để cho bàn tay lướt nhẹ ngang qua ngực của Quỷ Nữ.

Để rồi dùng khuỷu tay của mình tung ra một đòn sấm sét.

Đánh tạt ngang bằng chiếc khuỷu tay, sức lực của Ma Đại Nhân mạnh biết dường nào. Quỷ Nữ trúng đòn bay vù ra xa hơn một trượng, thân hình của nàng đập mạnh vào vách đá rồi rơi trở về mặt đất.

Chính vào lúc đó thì Ma Đại Nhân đổi cung, hoành bộ, năm ngón tay của lão vung ra một cách thần tốc, và ba mươi sáu mũi kim màu đen thẫm trong lòng bàn tay của lão chia ra ba mươi sáu đường xé gió vèo vèo bay tới.

Đường kim cực kỳ chính xác, ba mươi sáu mũi thi nhau ghim vào ba mươi sáu đại huyệt khắp toàn thân của Đường Luân.

Đường Luân rung mình rớn óc, dường như bị xối một gáo nước lạnh vào đầu, chàng rú lên một tiếng rồi nằm im thiêm thiếp, rên rỉ liên hồi.

Trong thân thể của chàng có hai luồng thuốc độc thi nhau công phạt dữ dội, làm cho thần kinh của chàng căng thẳng. Xương sống của chàng khi nóng khi lạnh, đem đến một cảm giác cực kỳ khó chịu.

Hai luồng thuốc độc càng công phá mãnh liệt chừng nào, thể xác của Đường Luân càng bị kích thích vô biên, mơ màng, chàng mở mắt ra lảo đảo:

- Ai đấy? Đây là đâu?

Ma Đại Nhân lướt mình tới trước mặt Đường Luân trả lời nho nhỏ:

- Ta là Vô Hồn tông chủ. Nơi đây là giữa lòng một ngôi mộ cổ trên một bãi tha ma.

Dứt lời, ông ta huýt còi ra hiệu, và ánh đuốc ba bề bốn bên vụt bùng cháy cả lên, đem đến một thứ ánh sáng rạng rỡ cho gian phòng nhỏ hẹp.

Ma Đại Nhân nhe răng cười hềnh hếch:

- Thằng nhỏ kia... mi đừng oán trách ta độc ác. Ta sẽ cho mi nếm mùi cay độc và sẽ chết lần chết mòn vì những chất độc của ta. Ta định dùng hết cách để giải chất độc trong máu của mi, nhưng vô hiệu. Bất đắc dĩ ta phải thi hành hạ sách này, dùng độc công độc để kéo dài sinh mạng của mi, ngõ hầu chịu sự đau đớn ê chề.

Đường Luân nghiêng răng kèn kẹt:

- Thằng họ Đường này không bao giờ sợ chết.

Ma Đại Nhân cười khoái trá:

- Nhưng mà ta có muốn cho mi chết đâu.

Đường Luân nghiêng răng để dần cơn xúc động vì hai chất độc cứ tiếp tục công phá cơ thể của chàng một cách mãnh liệt.

Ma Đại Nhân thông thả nhổ những mũi kim đang cắm khắp ba mươi sáu huyệt của Đường Luân mà nói:

- Hà hà... ta chẳng cho mi chết sớm theo lẽ mi phải cảm ơn ta mới đúng!

Đường Luân quắc mắt nhìn lão, lão giả vờ không trông thấy, tiếp tục nói rằng:

- Dù sao thì mi cũng sắp chết... nếu mi muốn đi một cách yên lành hãy trả lời một câu hỏi của ta.

Ngừng lại một chút Mộ Dung Ngọc nói một câu đầy nham hiểm:

- Hừ!... sự việc đến ngày hôm nay ta cần phải nói thẳng cho mi biết. Sở dĩ mà ta chịu khó khổ công luyện tập chỉ mong muốn rằng một ngày kia sẽ trở nên thiên hạ đệ nhất cao thủ, nào ngờ...

Ma Đại Nhân trợn trừng cặp mắt, giọng nói càng lúc càng quyết liệt:

- Nào ngờ... cách đây không bao lâu, ta được biết rằng Đông Hải Ma Quân, với một võ công thượng thừa đã đánh bại chúng cao thủ Trung nguyên, cứ theo đó mà suy thì võ công của nó không kém sút ta.

Ta lại dò xét biết rằng công lực của nó sở dĩ đáng dè dặt, chỉ vì nhờ Đa tâm thánh kinh. Ta lại dò xét biết đứa con gái cưng của hắn là Bích Cơ Ma Nữ vốn có tình ý riêng với mi.

Vì vậy mà ta nghi ngờ rằng con Bích Cơ chắc có thổ lộ cho mi rõ chỗ giấu của Đa tâm thánh kinh, vậy Đa tâm thánh kinh giấu ở đâu?

Đường Luân lắc giọng quát:

- Ta không biết!

Ma Đại Nhân buông ra một chuỗi cười sâu độc, thông thả nói một cách đáng sợ:

- Mi hà tất phải cẩn răng mà chịu nổi những cực hình? Bản tông chủ đã biết mối tình giữa mi và Bích Cơ Ma Nữ chỉ là một mối tình giả dối.

Mi muốn lợi dụng nó để đánh cắp quyển Đa tâm thánh kinh, nhưng bây giờ mi đã lọt vào tay ta, như con cá nằm trên thớt.

Ta xem chi bằng mi hãy thú thật chỗ giấu Đa tâm thánh kinh thì ta phá lệ, sẽ chôn cất chu đáo, và dùng lưỡi Hỏa long thần kiếm, chôn cất theo mi... mi nghĩ thế nào?

Nói đoạn, ông ta thò tay ra phía sau rút vỏ Hỏa long thần kiếm, ném vào trước mặt Đường Luân.

Rồi lão ta gần giọng hỏi:

- Nói hay không thì bảo?

Đường Luân lại quát:

- Ta không biết?

Bổng thành linh Ma Đại Nhân cười hềnh hếch, bắt thần quay phắt lại, gương bàn tay của lão ta ra chộp một đường nhanh như điện vào vai của Quỷ Nữ.

Quỷ Nữ mặt mày biến sắc nhưng nào dám chống trả chỉ biết cắn răng mà chịu, giọng nói lạnh lùng khắc bạc của Ma Đại Nhân lại vang lên:

- Thằng họ Đường kia... mi sở dĩ mà chưa chết chỉ vì nhờ những mũi kim độc của ta, đã thông qua Huyền quan mà ngăn chặn những chất độc của mi.

Đồng thời cũng nhờ con Quỷ Nữ này đã ngày đêm săn sóc bên cạnh mi hơn mười bữa.

Đường Luân thật đã không ngờ mình đã hôn mê hơn mười ngày. Chàng gương to cặp mắt nhắm nhìn Quỷ Nữ bằng một cặp mắt biết ơn.

Chợt bên tai lại vang lên tiếng nói của Ma Đại Nhân:

- Nếu mi không khai thật ta tức khắc bóp... Quỷ Nữ, mi còn chưa van xin cho nó ư?

Ma Đại Nhân nói đoạn, dồn sức bóp vào bàn tay để siết mạnh bả vai của Quỷ Nữ.

Rên siết quằn quại trong bàn tay sắt thép của Ma Đại Nhân, Quỷ Nữ rên rĩ:

- Xin tướng công.

Ma Đại Nhân nạt:

- Mi hãy van xin cho kỳ được... thằng họ Đường kia, ta đếm từ một đến năm, nếu mi không cung khai ta sẽ thi hành ý định.

Đoạn lạnh lùng đếm:

- Một... hai... ba... bốn...

Thình lình Đường Luân thét:

- Khoan... ta sẽ nói!

Ma Đại Nhân cười hềnh hếch, năm ngón tay như vấu ó của ông từ từ nới lỏng ra, nhưng cùng trong một lúc bàn tay kia của lão cũng từ từ thò ra để ép vào huyệt Chí đường của Quỷ Nữ một cái nhè nhẹ.

Tuy nhẹ, nhưng Quỷ Nữ cũng nghe thấy huyệt Chí đường của mình có một luồng hơi lạnh bốc vào làm cho tâm can tê tái, gương mặt của nàng càng trắng bệch ra như tờ giấy.

Ma Đại Nhân lại tiếp tục hỏi:

- Đa tâm thánh kinh giấu ở chỗ nào?

Đường Luân hậm hực trả lời:

- Giấu ở Thiên La Nham.

Ma Đại Nhân gất gỏng:

- Ta đã biết giấu ở trên Thiên La Nham, nhưng ở chỗ nào mới được chứ?

Trong trí của chàng vụt nảy ra một ý nghĩ:

- Hay là ta lợi dụng cơ hội này để giết một tên đại ma đầu.

Thế rồi chàng trả lời rần rỏi:

- Giấu trong một cửa động bên cạnh Sum La Động.

Ma Đại Nhân hỏi gần lại:

- Mi nói ngoa? Mi dám tuyên thệ rằng lời nói này theo sự thật?

Đường Luân cất cao giọng trả lời:

- Thằng họ Đường này đã là một người sắp chết, nên không cần phải nói dối, hà huống ta là một người từ thuở bé đến giờ không hề nói dối.

Ma Đại Nhân nhìn thẳng vào cặp mắt của Đường Luân, nghiêm nghị hỏi:

- Nhưng làm thế nào để cho ta biết rằng lời nói của mi là lời nói thật?

Đường Luân suy nghĩ một chút đoạn trả lời:

- Các hạ cứ đến Thiên La Nham tức khắc sẽ tìm ra Sum La Động, tới chừng đó sẽ có vài ba người gác cửa đến ngăn chặn các hạ lại.

Chừng đó, các hạ sẽ dùng võ lực mà hỏi những người này tự khắc sẽ tìm ra manh mối.

Nhưng mà... tôi xin nhắc một điều là... Thiếu Lâm giáo chủ và Kim Ngọc Kỳ Hương dường như đã phỏng tay trên rồi đó.

Ma Đại Nhân giật mình sửng sốt:

- Sao? Thiếu Lâm giáo chủ đã phỏng tay trên?

Đường Luân trả lời:

- Chính thế!

Câu nói này làm cho Ma Đại Nhân ra chiều suy nghĩ rồi thỉnh thoảng nhìn Đường Luân một câu:

- Việc này không nên chậm trễ, bản tông chủ phải đi ngay bây giờ. Hừ, việc chôn cất các hạ chờ ta làm xong việc sẽ quay đầu trở lại mà thu xếp.

Nói rồi buông ra một chuỗi cười rũ rượi, và thân hình của lão tức tốc thoát đi như một cơn gió thoảng.

Ma Đại Nhân vừa thoát đi được chừng hai trượng, ông ta lập tức dùng mũi giày của mình đạp nhẹ vào miếng gạch và bức tường đá bên phía tả lập tức tách ra làm hai và ông ta lanh lẹ lẩn đi vào trong ấy.

Chờ cho ông ta đi hẳn rồi, Quỷ Nữ mới ngẩng đầu dậy rồi hỏi Đường Luân nho nhỏ:

- Tướng công có biết chừng nào ông ta trở lại?

Đường Luân trả lời một câu kinh rợn:

- E rằng mãi mãi chẳng trở về!

Quỷ Nữ giật mình nhìn Đường Luân bằng một ánh mắt kinh dị.

Đường Luân biết mình nói lỡ lời, định lảng sang chuyện khác.

Nhưng từ trong đan điền của chàng một luồng đau nhức dâng lên, làm cho ngũ tạng lục phủ của chàng đau đớn như dầm, bất giác buông tiếng rên rĩ.

Quỷ Nữ nhẹ nhàng bước tới bên cạnh chàng, hỏi:

- Đường tướng công cảm thấy thế nào?

Đường Luân nghiêng răng kèn kẹt để dằn cơn đau đớn, gắng gượng trả lời:

- Không sao!

Quỷ Nữ lặng lẽ thò tay vào túi áo của mình, rút ra một lưỡi dao sáng ngời và một lọ thuốc màu đỏ thẫm.

Nàng đưa sát mặt của Đường Luân, đoạn hỏi:

- Lưỡi dao này có thể giải trừ sự đau khổ, lọ thuốc này có thể làm tan chất độc. Tướng công chọn món nào?

--- o O o ---